

Невидљиве ниту – Јелена Сарић Цветковић

MORS — DEUS DEORUM

Велиш, друже, желиш да ти причам бајке,
приче праисконске да струне нам време,
док над нама мртвима изводе хајке,
у још дубљу таму потискује нас бремене.

И овде ниско — где смо већ дуго,
ко што рече — мудрости више нема.
Не помишљај на бег, ти бедни слуго,
чак и Кербер одавно на дужности дрема.

Скоро па невидљива постаје нит
што из воде до неба иде бела,
нико више није гладан, нико није сит,
кида се веза између душе и тела.

Будни чекамо нове црне зоре,
на пустом дну само је тама,
нерадо признајемо — није нас удавило море,
удавила нас је вода у нама.

Доручак нам сервира Танат, а вечеру Сет,
ми се надамо спасу, а они новој жртви.
Присваја нас полако мртвих свет,
знај, друже, спасење не доносе богови мртви.

ЗЛО МЕЋ ЉУДЕ

Шалите ли се са затвореником?
Осуђен да чекам и чамим овде
пренеражен пред очима сликом
како људи себе у пропаст воде.

Из реда сам даровитих оних
створен сам од природе саме,
од обичних се још на почетку склоних
кад угледах да ка њима иду канце таме.

Помагао људима, они мене поштовали,
друговао и пио са Евом и Адамом,
сви обични нас као богове штовали,
а сад се јад надвио нада мнош.

Јер, Ева је јабуку пробала,
преварио је створ што на стомаку гмиже,
јабуком је цео људски род затровала,
па сад ране отровним језиком лиже.

Платисмо знатижељу ми даровити,
а на обичне и беду навукосмо,
покидаше се наше бесмртности нити,
и у мишју рупу се завукосмо.

Остао сам само ја, погубљени остали сви,
да будем сведок човечијег истребљења,
још ме и заточеног држите ви,
да видите како немоћ пред људском муком — мења.

Проклетство је да ми срце куца у грудима
док се чује и последњег човека ход,
али превише је зала у овим људима,
прекасно је за овај брод.

СТУДЕНТСКА

Ех, дани младости !
Кад смо сви седели испред студентског дома.
Нисмо знали за разлике међу нама,
Босанац до Србина, Македонац до Рома.

Свирали смо гитару и певали песме
до дубоко у ноћ.
Певали песме Шобића,
Боре Ђорђевића, Балашевића и Штулића.

Сви смо делили исте муке
током колоквијума и испитних рокова.
Делили смо и кревете, храну, пива и сокова.

Што би Шобић рекô за малу студентску собу,
знали смо се начичкат унутра много,
а ујутру за испит испраћали једни друге с Богом.

И није било важно одакле је ко,
нит да л' смо с првог ил' трећег спрата,
сви смо били домска деца,
у великом граду *persona non grata*.

Звали су нас дошљацима, провинцијалцима,
а нама је увек срећа сијала са лица,
јер имали смо у дому једни друге,
били смо велика породица.

И пишем ово у част студентима,
јер и ја бејох то некад.
Чувајте другаре дубоко у срцу,
јер све лепо мени оста тамо тад.

И дан — данас дом је ту где јесте.
Неки нови клинци, нека лица нова,
с главама пуним размишљањима о будућности
и о остварењу великих снова.

А док учисмо нисмо знали да ће једном све да прође.
У читаоници, баш ту на мом месту,
нека ће нова ја да дође.

А оно што остаје занавек и вазда
јесу лепе емоције и успомене
и срећна сам што сам доживела да то заувек буде део мене.

